

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie VI./2017
Senát III

Nález:

spisová značka	III. ÚS 750/2016
populárny názov	Preddavok na trovy konania a súdny poplatok za návrh na začatie konania
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	11.04.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1
analytická právna veta	Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Podľa judikovaného názoru ústavného súdu o ústavne významnej neprimeranosti pri právno-aplikačnej činnosti možno uvažovať len vtedy, ak aplikovaná právna norma dáva konajúcemu orgánu verejnej moci priestor na úvahu pri skúmaní splnenia podmienok hypotézy, dispozície alebo sankcie. Naopak, ak konajúci orgán verejnej moci nemá právnu normou vytvorený žiaden diskrečný priestor a pri zistení splnenia podmienok jej hypotézy je povinný vyvodit' jediný možný právny následok, potom možno hovoriť už len o neproporcionalite právnej úpravy tvoriacej právny základ na konanie orgánu verejnej moci, a nie o neproporcionalite aplikácie práva.
skutkový stav a základné fakty	Okresný súd uznesením z 3. septembra 2013 uložil sťažovateľke na základe § 141a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v čase rozhodovania platnom a účinnom znení (ďalej len „OSP“) povinnosť zložiť preddavok na trovy konania vo výške 23 841,50 €. Proti rozhodnutiu o preddavku na trovy konania sa sťažovateľka neodvolala, keďže odvolanie sa do úvahy ani neprichádzalo. V ďalšom priebehu konania sťažovateľka preddavok na trovy konania na účet okresného súdu v určenej lehote nezložila a konanie muselo byť ex lege zastavené (§ 141a OSP posledná veta). Stalo sa tak uznesením okresného súdu z 29. apríla 2014. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie. Rozhodnutie o zastavení konania obsahovalo dva výroky – výrok o zastavení konania a výrok o trovách konania. Sťažovateľka odvolaním nenapadla výrok o zastavení konania, ale iba výrok o trovách konania, pretože týmto výrokom malo byť podľa jej názoru rozhodnuté aj o zaplatenom súdnom poplatku za podanie žaloby (čo nebolo). Krajský súd dal sťažovateľke za pravdu a predmetné rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na rozhodnutie o zaplatenom súdnom poplatku (uznesením krajského súdu z 30. júla 2014). Okresný súd na to vydal napadnuté rozhodnutie z 11. decembra 2014, ktorým rozhodol, že súdny poplatok za podanie žaloby sťažovateľke nevracia. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na príslušné ustanovenia zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra

	trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). V zmysle § 11 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch súdny poplatok za podanie návrhu sa mal vrátiť, ak sa konanie zastavilo, ak sa podanie vrátane odvolania a dovolania odmietlo alebo ak sa návrh, odvolanie alebo dovolanie vzali späť pred prvým pojednávaním... V zmysle § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch súd o vrátení poplatku za podanie návrhu nemohol rozhodnúť po uplynutí troch rokov od konca toho kalendárneho roka, v ktorom bol taký poplatok zaplatený; výnimkou bol prípad, v ktorom došlo k späťvzatiu návrhu ešte pred prvým pojednávaním. Keďže bol súdny poplatok za podanie žaloby sťažovateľkou uhradený 1. augusta 2006, okresný súd skonštatoval uplynutie trojročnej lehoty podľa § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch dňom 31. december 2009. Proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu sa sťažovateľka odvolala, krajský súd však toto rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.
z odôvodnenia	Predmet sťažnosti tvoria dve vzájomne prepletené línie tvrdení. Jednou z nich sťažovateľka tvrdí, že došlo k zásahu do v záhlaví tohto rozhodnutia označených základných práv tým, že všeobecné súdy jej znemožnili domáhať sa žalobou uplatneného nároku (476 836,42 € s príslušenstvom) takým postupom, v ktorom založili rozhodnutie o zastavení konania na tom, že v zmysle v tom čase platného a účinného ustanovenia § 141a OSP jej uložili absurdnú povinnosť zloženia pre ňu likvidačného preddavku na trovy konania. Následne po jeho nezložení konanie zastavili. Druhou líniou sťažovateľka atakuje nevrátenie súdneho poplatku zaplateného za podanú žalobu (po zastavení konania). O neoslobodení sťažovateľky od zloženia preddavku na trovy konania bolo rozhodnuté rozhodnutím o preddavku na trovy konania. Na tomto rozhodnutí bolo neskôr založené rozhodnutie o zastavení konania (keďže sťažovateľka preddavok na trovy konania neuhradila). Faktom vo veci zostáva, že proti rozhodnutiu o preddavku na trovy konania sa sťažovateľka odvolaním brániť nevedela (proti tomuto rozhodnutiu nebolo odvolanie prípustné). Ďalším faktom vo veci zas je, že nie je celkom pravdou, ako to sťažovateľka, ale aj krajský súd tvrdia, že „nespravodlivé“ rozhodnutie o preddavku na trovy konania bolo nenapadnuteľné. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre konštantne poukazuje na to, že základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy je právom „výsledkovým“, čo znamená, že tento článok ústavy sleduje spravodlivosť konania ako celku. Teda v posudzovanom prípade pri nemožnosti odvolania sa proti rozhodnutiu o preddavku na trovy konania to bolo konečné rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o zastavení konania, ktoré mohlo a malo byť sťažovateľkou napadnuté a zaťažené tvrdenou nespravodlivosťou (nesprávnym posúdením oslobodenia od povinnosti zložiť preddavok na trovy konania), a to preto, že bolo na rozhodnutí o preddavku na trovy konania bezprostredne založené a zároveň vo veci konečné. V rozhodnutí o zastavení konania bolo teda možné odvolaním požadovať zjednanie nápravy aj „nenapadnuteľného“ procesného rozhodnutia o preddavku na trovy konania. Nakoniec tento záver bol ústavným súdom v obdobných veciach aj bežne konštatovaný a ústavný súd v sťažnostiach, v ktorých došlo k napadnutiu správnosti posúdenia oslobodenia od zloženia preddavkov na trovy konania, konštatoval neprípustnosť takých sťažností. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach zastával názor, že k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy mohlo dôjsť až zastavením konania v zmysle § 141a poslednej vety OSP (m. m. III. ÚS 440/2013, II. ÚS 129/2012, I. ÚS 196/2013). Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v napadnutom rozhodnutí krajského súdu naozaj postupoval nesprávne, keď sťažovateľke vytkol, že sa mala odvolať proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon podanie odvolania nepripúšťal (rozhodnutie o preddavku na trovy konania). Na druhej strane, ako už bolo uvedené, sťažovateľka mohla rozhodnutie o preddavku na trovy konania napadnúť v odvolaní sa proti konečnému rozhodnutiu vo veci, teda proti výroku o zastavení konania vyslovenom v rozhodnutí o zastavení konania. Sťažovateľka tak neurobila a výrok o zastavení konania nechala dospieť k právoplatnosti, odvolala sa iba proti výroku o trovách konania. Uvedený nedostatok procesného postupu sa následne snažila reparaovať „zastretým odvolaním sa“ proti výroku o zastavení konania v štádiu konania, kedy už bol tento výrok právoplatný a odvolací prieskum prebiehal iba voči výroku o trovách konania.

	Bez ohľadu na pochybenie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajského súdu, toto pochybenie nie je v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nutné reparovať zrušením napadnutého rozhodnutia krajského súdu, pretože napadnuté rozhodnutie krajského súdu je výrokovo správne. Ústavný súd je totiž toho názoru, že námietky smerujúce proti rozhodnutiu o preddavku na trovy konania uplatnené v štádiu konania, keď konanie prebiehalo už iba vo vzťahu k výroku o trovách konania, stoja v spore tak či onak mimo jeho merita – sú oneskorene vznesené. Sťažovateľka mala po rozhodnutí o preddavku na trovy konania dve možnosti. Preddavok na trovy konania zložiť (čo by znamenalo pokračovanie v spore) alebo nezložiť (čo by viedlo k zastaveniu konania). Preddavok na trovy konania sa rozhodla nezložiť a konanie nechala svojvoľne dospieť k zastaveniu. Sťažovateľka však vo veci zjavne nerátala s ustanovením § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, ktorý jej umožňoval vrátenie zaplateného súdneho poplatku za podanú žalobu po jej späťvzati. Sťažovateľka tak bola v spore schopná (právna úprava jej to umožňovala) racionálnym, aj keď je nutné povedať, že právnou úpravou vynúteným rozhodnutím eliminovať tvrdenú stratu rovnajúcu sa výške zaplateného súdneho poplatku za podanú žalobu. Podanú žalobu stačilo vziať späť, keďže vo veci sa ešte nepojednávalo. To sťažovateľka neurobila. Teda právna úprava umožňovala celej vzniknutej situácii predísť, pričom tvrdenie, že sťažovateľka bola právnou úpravou takpovediac „dohnaná“ k späťvzatiu žaloby, čím jej bolo zabránené v domáhaní sa zažalovanej sumy, by týmto úkonom neutrpeľo a sťažovateľka na základe toho mohla tvrdiť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy aj naďalej. Avšak tvrdenie o tom, že sťažovateľke bolo zabránené v domáhaní sa žalobou uplatneného nároku v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy za situácie, že odvolaním nenapadla výrok o zastavení konania a tento výrok nadobudol právoplatnosť, je opäť iba tvrdením mimo merita sporu, keďže v odvolacom konaní už bol sporný iba výrok o trovách konania. Skutočnosť, že sťažovateľka nevyužila možnosť, ktorú jej ponúkal § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch – využiť inštitút späťvzatia žaloby – a tým dosiahnuť vrátenie súdneho poplatku zaplateného za podanú žalobu, nemožno v posudzovanom prípade spravodlivo pričítať na ťarchu súdov. Ústavný súd sa k tomuto záveru priklonil tiež z dôvodu, že rozhodnutie o uhradení alebo neuhradení preddavku na trovy konania, ako aj rozhodnutie o späťvzati žaloby bolo v dispozícii sťažovateľky, rozhodnutie okresného súdu o zložení preddavku na trovy konania ústavný súd nevidí ako nespravodlivé, podanie opravného prostriedku proti výroku o zastavení konania bolo opäť v dispozícii sťažovateľky a nakoniec ani ostatná argumentácia sťažovateľky nebola ústavným súdom vyhodnotená ako opodstatnená, pretože sťažovateľka ju v spore neuplatnila včas. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosti sťažovateľky nevyhoveli.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEK a iných súdov	ÚS SR: II. ÚS 122/05, III. 591/2013, III. ÚS 440/2013, II. ÚS 129/2012, I. ÚS 196/2013
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	právoplatnosť rozhodnutie-závaznosť rozhodnutie-výrok práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prístup k súdu trovy konania-preddavok princíp a zásady (zjednotenie pojmov)-princíp proporcionality (primeranosti) konanie-zastavenie

spisová značka	III. ÚS 104/2017
populárny názov	Test proporcionality pri kolízii základných práv alebo slobôd
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález

dátum rozhodnutia	19.04.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 10 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 26 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 26 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Primeranosť zásahu do toho-ktorého základného práva alebo slobody v prípade jeho kolízie s iným základným právom alebo slobodu skúma ústavný súd, vykonaním testu proporcionality, ktorý ako jeden z interpretačných a aplikačných nástrojov verejného práva zahŕňa tri kritériá. Prvým je kritérium vhodnosti, prostredníctvom ktorého skúma, či právny prostriedok použitý jednou sporovou stranou na ochranu toho-ktorého základného práva alebo slobody smeruje k cieľu, ktorý je dostatočne dôležitý na poskytnutie súdnej ochrany a či medzi nimi existuje racionálna väzba. Druhým je kritérium nevyhnutnosti, ktoré má zodpovedať otázku potrebnosti použitia tohto právneho prostriedku v tom zmysle, či by stanovený (rovnaký) cieľ nemohol byť dosiahnutý inými (šetrnejšími) prostriedkami nedotýkajúcimi sa toho-ktorého základného práva alebo slobody druhej sporovej strany. Tretím je kritérium primeranosti, resp. proporcionality v užšom slova zmysle, ktoré spočíva v porovnávaní empirických, systémových, kontextových a hodnotových argumentov, pričom v konaní o ochranu osobnosti sa štandardne vykonáva preskúmaním samotných (t. j. použitých) výrokov perspektívou odpovedí na otázky KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO hovoril, resp. uverejnil, s tým, že jednotlivé odpovede sa ohodnotia trojstupňovou stupnicou a ich súčtom sa zistí miera uspokojenosti práva na ochranu osobnosti jednej sporovej strany, ako aj intenzita (nízka, stredná alebo podstatná) zásahu do práva na slobodu prejavu druhej sporovej strany. Po vykonaní testu proporcionality tak bude jednému z dvoch oproti sebe stojacich základných práv a slobôd priznaná väčšia dôležitosť, v dôsledku čoho však to druhé s menšou dôležitosťou nestráca svoju platnosť.
skutkový stav a základné fakty	Napadnutý rozsudok krajského súdu bol vydaný v konaní o ochranu osobnosti začatom na základe návrhu navrhovateľa doručeného Okresnému súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) 8. novembra 2011, ktorým sa proti sťažovateľke (vystupujúcej v procesnom postavení odporcu) ako vydavateľke denníka Pravda domáhal uverejnenia ospravedlnenia v denníku Pravda a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 50 000 € v súvislosti s článkom „Stopy prenájmu vedú na Cyprus“ uverejneným v tomto denníku 13. apríla 2011 (ďalej aj „prvý článok“) a s článkom „Cyperská spleť firiem“ vrátane infografiky uverejneným v tomto denníku 15. apríla 2011 (ďalej aj „druhý článok“). Okresný súd (v poradí druhým) rozsudkom z 26. februára 2015 rozhodol: «I. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 16 000 € v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. II. Návrh na zaplatenie sumy 34 000 € a na uverejnenie ospravedlnenia zamietá. III. Návrh na odstránenie článku s názvom „Stopy prenájmu vedú na Cyprus“ zo dňa 13. 4. 2011 a článku s názvom „Cyperská spleť firiem“ zo dňa 15. 4. 2011 z archívu článkov odporcu na internetovej stránke www.pravda.sk zamietá. IV. Návrh na uverejnenie ospravedlnenia:... zamietá. V. Odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy konania v celom rozsahu vo výške 9 768,66 € v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.» Proti druhému a štvrtému výroku rozsudku okresného súdu podal odvolanie navrhovateľ a proti prvému a piatemu výroku rozsudku okresného súdu podala odvolanie sťažovateľka. Následne krajský súd napadnutým rozsudkom 1. rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním ako vecne správny potvrdil, 2. rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého dovolaním ponechal nedotknutý a 3. rozsudok okresného súdu v časti výroku o náhrade trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.
z odôvodnenia	Sloboda prejavu je základným pilierom demokratickej spoločnosti, v ktorej je každému dovolené vyjadrovať sa k verejným veciam a vynášať o nich hodnotové sudy. K veciam verejným pritom nepochybne patrí činnosť orgánov verejnej moci vrátane rozhodovacej činnosti súdov a taktiež činnosť osôb pôsobiacich vo verejnom živote. Tieto činnosti môžu byť verejne posudzované, pričom pri ich kritike platí z princípu demokracie vyplývajúca ústavná prezumpcia, že ide o kritiku dovolenú.

V niektorých situáciách však musí sloboda prejavu ustúpiť. Limity vyjadrené čl. 26 ods. 4 ústavy explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody prejavu, pričom ide o obmedzenia, ktoré musia zodpovedať vždy demokratickému charakteru spoločnosti („opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné“). Dôvodom takéhoto obmedzenia môže byť aj „ochrana práv a slobôd iných“, teda okrem iného aj záruky vyplývajúce zo základného práva na ochranu osobnosti v rozsahu garantovanom v čl. 19 ústavy a konkretizovanom najmä v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré chránia súkromné osoby pred neoprávneným zásahom zo strany iných súkromných osôb alebo štátu. Takýmto zásahom môže byť aj zverejnenie nepravdivých a poškodzujúcich údajov o určitej osobe. Teória a súdna prax preto rozlišuje medzi skutkovými tvrdeniami, u ktorých možno zistiť ich pravdivosť, a hodnotovými súdmi. Avšak ani existencia zásahu do osobnostných práv nemusí nevyhnutne viesť k záveru o neoprávnenosti takého zásahu, ak bol dôsledkom uplatňovania iného základného práva, pričom vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci tento zásah nepresiahol hranice primeranosti.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu, ktoré treba považovať za jeden celok, ústavný súd konštatuje, že hoci odôvodnenie tohto rozhodnutia obsahuje parciálne závery, ktoré obsahujú prvky testu proporcionality, tieto sú z väčšej časti všeobecné a nezohľadňujú, resp. neobsahujú všetky okolnosti, ktoré v takomto spore majú tvoriť predmet skúmania, preto možno konštatovať, že nedošlo k vykonaniu tohto testu v jeho celistvosti. Predovšetkým je potrebné poukázať na to, že hoci krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia citoval relevantnú judikatúru ústavného súdu, ako aj ESLP týkajúcu sa problematiky slobody prejavu, v rámci ktorej poukázal na úlohu novinárov ako „strážnych psov“ demokracie a na ich privilegované postavenie, následne ju nepremietol do hodnotenia skutkových okolností daného prípadu.

Pokiaľ ide o prvé kritérium testu proporcionality, ústavný súd súhlasí s názorom krajského súdu, že návrh na ochranu osobnosti možno v danom považovať za vhodný právny prostriedok, pretože umožňuje dosiahnuť legitímny cieľ, t. j. ochranu základného práva navrhovateľa na zachovanie jeho osobnej cti a dobrej povesti garantovaného čl. 19 ústavy. Z logiky veci vyplýva, že v takýchto prípadoch vždy najprv reaguje prejavom dotknutá osoba a až potom nasleduje obrana slobody prejavu vydavateľom printového média (resp. vysielateľom), v ktorom informácie (údaje) o určitej osobe zverejnil. Na druhej strane k zásahu do základného práva garantovaného vydavateľovi printového média (resp. vysielateľovi) garantovaného čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy, resp. čl. 10 ods. 1 dohovoru dochádza vtedy, ak mu bola na zákonomnom základe (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu uložená povinnosť ospravedlniť sa určitej osobe za zverejnené informácie, prípadne povinnosť zaplatiť jej náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, čo sa stalo aj v danom prípade.

Druhé kritérium testu proporcionality krajský súd v napadnutom rozsudku aplikoval nesprávnym spôsobom, keď vo vzťahu k prvému článku a druhému článku vôbec nevyhodnotil skutočnosť, že pred podaním návrhu navrhovateľa na ochranu osobnosti 8. novembra 2011 sťažovateľka vykonala opravu inkriminovaných článkov uverejnením informácie v denniku Pravda 11. mája 2011 (č. 1. 45 a 95 spisu okresného súdu, ďalej len „oprava“), avšak vo vzťahu k nej sa navrhovateľ v petite návrhu na ochranu osobnosti ochrany svojho základného práva garantovaného čl. 19 ústavy nedomáhal.

Oprava prvého článku sa týkala skutočnosti, že sťažovateľka v ňom neprávne uviedla, že „spoločnosť T. H. na Slovensku v čase uverejnenia zastupuje advokát M.R.. Uvedené tvrdenie je nepravdivé. Správna veta mala byť, že firmu T.H. na Slovensku vlani v novembri zastupoval advokát M.R.“.

V samotnom texte druhého článku sa navrhovateľ vôbec nespomína, iba v infografike k tomuto článku bolo uvedené meno a priezvisko fyzickej osoby s identickým menom a priezviskom, ako má navrhovateľ, avšak bez jej bližšej identifikácie titulom, profesijným postavením, dátumom narodenia, bydliskom, fotografiou a podobne.

Pokiaľ ide o druhý článok, sťažovateľka v oprave uviedla, že čo sa týka „prepojenia firiem T.H. a W.P. na M.R. a J.S.“, pri ich menách „neuviedli, že ide

o právnych zástupcov týchto firiem“.

Až po takomto vyhodnotení okolností konkrétneho prípadu možno z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti rozhodnutia všeobecného súdu prejsť k vykonaniu testu proporcionality v užšom slova zmysle, majúc pritom na zreteli, že jeho účelom je predovšetkým skúmať cieľ a úmyslu prejavu vydavateľa printového média, ktorého základné právo na slobodu prejavu a na slobodné rozširovanie informácií bolo konkrétnym rozhodnutím všeobecného súdu obmedzené.

Pri posudzovaní otázky KTO mal podľa záverov všeobecného súdu neprípustným (podstatným) spôsobom zasiahnuť do práv konkrétnej fyzickej osoby alebo právnickej osoby garantovaných čl. 19 ústavy, ústavný súd vychádza zo stabilizovanej judikatúry ESELP, ktorý subjekty uplatňujúce slobodu prejavu rozčleňuje do viacerých skupín z hľadiska dôležitosti ich prejavov pre výmenu názorov v demokratickej spoločnosti. Z judikatúry ESELP jednoznačne vyplýva, že privilegované postavenie z hľadiska ochrany slobody prejavu patrí novinárom a masmédiám, a to zvlášť pri informovaní o veciach verejného záujmu.

V súvislosti s posudzovaním otázky „O KOM“ boli inkriminované články, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že dôsledkom snahy o podporu výmeny názorov o verejne zaujímavých témach je aj kategorizácia osôb, ktorých sa informácie uverejnené v tlači týkajú a do ktorých osobnostnej sféry negatívne zasahujú, resp. môžu zasahovať. Hranice akceptovateľnosti šírenia informácií týkajúcich sa osobnostnej sféry sú najširšie u verejne činných osôb (resp. osôb tzv. verejného záujmu) a najužšie u „bežných“ občanov.

ústavný súd konštatuje, že ak krajskému súdu ostávalo posúdiť len to, či prvý článok a infografika k druhému článku skutočne obsahovali nepravdivé a poškodzujúce informácie o obchodnom alebo politickom prepojení navrhovateľa ako súkromnej osoby na cyperské firmy spôsobilé zasiahnuť do jeho základného práva garantovaného čl. 19 ústavy, v takom prípade požíval zvýšenú ochranu jeho základných práv garantovaných čl. 19 ústavy, pričom prípadný zásah do nich by bolo možné hodnotiť ako podstatný. Uvedené konštatovanie však nemožno vnímať izolovane, ale len v spojení s odpoveďou na otázku, či by k takémuto zásahu do práv navrhovateľa mohlo dôjsť aj v prípade, ak by cyperskú firmu právne nezastupoval (uvedenú skutočnosť považoval krajský súd za preukázanú) a či uplatnenie oprávnenia navrhovateľa podať návrh na ochranu osobnosti nebolo účelové v snahe vyhnúť sa nepríjemným informáciám o jeho osobe.

Pri posudzovaní otázky „ČO“ bolo predmetom inkriminovaných článkov, ústavný súd po oboznámení sa s ich obsahom (z vyžiadaného spisu okresného súdu) zistil, že prostredníctvom nich sa sťažovateľka snažila poukázať na dôležitú otázku verejného záujmu týkajúcu sa pre štát nevýhodného prenájmu nebytových priestorov Daňovým úradom v Košiciach, ku ktorému malo dôjsť na základe zmluvy uzavretej medzi daňovým riaditeľstvom a obchodnou spoločnosťou, ktorej jeden zo spoločníkov bol prepojený na politickú stranu SDKÚ a druhý mal sídlo na Cypre, čím malo vzniknúť „dôvodné podozrenie, že verejné finančné prostriedky za prenájom Daňového úradu v Košiciach sú určené spoločnosti N.I. a garážovej schránkovej firme T.H.“

Ústavný súd dospel k záveru, že prvý článok ani druhý článok, resp. infografika k druhému článku neboli v čase ich uverejnenia objektívne spôsobilé svojím obsahom vyvolať negatívny zásah do osobnostnej sféry navrhovateľa (ako súkromnej osoby), pretože vo vzťahu k nemu neobsahovali žiadne informácie (tvrdenia) týkajúce sa jeho aktivít mimo výkonu jeho povolania, ktoré by boli spôsobilé ho uraziť, ponížiť či znevážiť. Uverejnené informácie boli príspevkom do celospoločenskej diskusie o dôležitej otázke verejného záujmu, t. j. o privilegovanej téme požívajúcej vysokú mieru ochrany slobody prejavu.

Dôležitým kritériom pri posudzovaní zásahu do slobody prejavu je aj miesto, kde zazneli, resp. kde boli uverejnené sporné výroky (t. j. otázka „KDE“ boli inkriminované články uverejnené). Vo všeobecnosti platí, že čím hromadnejšie sa informácia distribuuje, tým vyššia je ochrana osobnostných práv. V posudzovanom prípade boli inkriminované články uverejnené v denníku Pravda, ako aj na internetovej stránke. Toto kritérium však treba vnímať v spojení s kritériom ich autora, t. j. novinára, ktorého privilegované postavenie do určitej

miery neutralizuje kritérium miesta ich zaznenia.

V súvislosti s posudzovaním kritéria „KEDY“ boli inkriminované články sťažovateľkou uverejnené, ústavný súd konštatuje, že informácia je pominuteľným majetkom a oneskorenie jej zverejnenia je spravidla spojené so stratou jej hodnoty a významu, pričom verejnosť má právo na aktuálne informácie a zvlášť vtedy, ak sa týkajú otázok dôležitého verejného záujmu.

V čase uverejnenia inkriminovaných článkov v Slovenskej republike neexistoval register, pomocou ktorého by bolo možné odkryť vlastnícku štruktúru obchodných spoločností vstupujúcich do takýchto právnych vzťahov so štátom, resp. odkryť konečných užívateľov výhod z takýchto právnych vzťahov.

V tejto súvislosti netreba opomínať, že skutočnosť, že určité fyzické osoby (politikov a advokátov ako osoby znále práva v súvislosti s výkonom ich povolania nevynímajúc) dobrovoľne vstupujú do právnych vzťahov s obchodnými spoločnosťami sídlacimi v cudzích štátoch, v ktorých zistiť ich skutočných vlastníkov je veľmi ťažké, ba až nemožné, nielen priemerný čitateľ, ale celá široká verejnosť vníma a priori veľmi negatívne.

Negatívne následky takéhoto stavu nemožno pripísať na ťarchu vydavateľa printového média, ak v súvislosti s informovaním o dôležitej otázke verejného záujmu v konkrétnej kauze na možnosť takýchto prepojení poukáže.

Vzhľadom na to, že uvedené skutočnosti krajský súd v napadnutom rozhodnutí nezohľadnil, možno prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľky, že ju bezdôvodne sankcionoval za to, že verejnosti sprostredkovala informácie poskytnuté štátnymi orgánmi z verejne prístupných databáz „(doklady z obchodného registra – zbierky listín, týkajúcich sa žalobcu a jeho vzťahu k spoločnosti T.H. a W.P)“.

V posudzovanom prípade inkriminované články v celkovom kontexte poukazovali na nejasné obchodné a politické prepojenia viacerých firiem v kauze prenájmu nebytových priestorov Daňovým úradom v Košiciach. Primárnym cieľom týchto článkov však nebola kritika navrhovateľa v súvislosti s výkonom jeho povolania ani kritika navrhovateľa ako súkromnej osoby, ale skôr snaha poukázať na systémové zlyhanie štátu pri vstupovaní do právnych vzťahov s obchodnými spoločnosťami, ktoré sú personálne alebo majetkovo prepojené s obchodnými spoločnosťami sídlacimi v cudzích štátoch, kde pre nemožnosť zistenia ich skutočných vlastníkov nemožno zistiť ani to, u koho v skutočnosti skončia finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu.

Ústavný súd zastáva názor, že nepresnosťami, akých sa sťažovateľka dopustila v inkriminovaných článkoch a za ktoré sa v oprave ospravedlnila, nemožno venovať takú váhu, akú im v napadnutom rozsudku pripísal krajský súd, keď konštatoval, že ňou „priznali základ nároku“.

Sumarizujúc svoje predbežné závery ústavný súd konštatuje, že krajský súd v napadnutom rozsudku uprednostnil ochranu súkromia navrhovateľa pred slobodou prejavu sťažovateľky, ktoré obmedzil, keď potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým jej uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 16 000 €, pričom však

- nezohľadnil, resp. nedostatočne zohľadnil privilegované postavenie sťažovateľky pri ochrane slobody jej prejavu ako vydavateľky denníka Pravda, v ktorom boli inkriminované články publikované, a jej procesnej obrane nevenoval náležitú pozornosť,
- neprimerane obhajoval ochranu práva súkromia navrhovateľa, keď bez existencie relevantného dôkazu prisvedčil jeho argumentu, že inkriminované články sa dotýkali jeho súkromnej sféry, t. j. legitimizoval záver o neprípustnom (podstatnom) zásahu do jeho základného práva garantovaného čl. 19 ústavy,
- nezohľadnil, že inkriminované články sa dotýkali sféry, ktorú v čase ich uverejnenia bolo možné oprávnenne považovať za predmet verejného záujmu,
- rigorózný záver krajského súdu o tom, že v inkriminovaných článkoch boli publikované informácie v podobe faktov, ktoré boli nepravdivé, nie je presvedčivý, a to jednak z hľadiska nedostatočného zohľadnenia väzby medzi titulkom a obsahom inkriminovaných článkov, ako aj z dôvodu neprimeraného formalizmu pri ich vyhodnocovaní.

V uvedenom prípade je odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu týkajúce sa priznania nemajetkovej ujmy navrhovateľovi prima facie arbitrárne a zjavne neodôvodnené (in abstracto), neprimerane prísne, nevyvážené, nezohľadňujúce argumenty sťažovateľa ani okolnosti predmetnej veci (in

	concreto). Podľa názoru ústavného súdu namietanie porušenia (aj) základného práva na súdnu ochranu je v demokratickej spoločnosti natoľko závažné, že pri jeho interpretácii neprichádza do úvahy zužujúci výklad a ani také formálne interpretačné postupy, následkom ktorých by mohlo byť jeho neodôvodnené (svojvoľné) obmedzenie či dokonca popretie. Ak krajský súd nerespektoval kritériá aplikovateľnosti § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, jeho postup a rozhodnutie vo veci sťažovateľky možno považovať za nezákonný exces. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Základné právo sťažovateľky na slobodu prejavu a na slobodné rozširovanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na slobodu prejavu a na slobodné rozširovanie informácií podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 282/2015-473 z 15. decembra 2015 porušené boli.</u> <u>Rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 282/2015-473 z 15. decembra 2015 v časti, ktorou bol potvrdený prvý výrok rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 4 C 203/2011-397 z 26. februára 2015 týkajúci sa povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 16 000 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Sťažovateľke priznal náhradu trov konania.</u> <u>Návrhu sťažovateľky na priznanie finančného zadostučinenia nevyhovel.</u>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠP a iných súdov	ÚS SR: II. ÚS 152/08, III. ÚS 73/2015, IV. ÚS 107/2010, I. ÚS 352/2011, IV. ÚS 139/2010, IV. ÚS 302/2010, I. ÚS 390/2011, I. ÚS 416/2011, IV. ÚS 472/2012, PL. ÚS 12/09 ÚS ČR: I. ÚS 453/03, I. ÚS 453/03 EŠP: Thorgier Thorgeirson proti Islandu z 25. 6. 1992, sťažnosť č. 140/3778/93, § 61, Prager a Oberschlick v. Rakúsko z 26. 4. 1995, sťažnosť č. 1594/90, Bladet Tromsø a Stensaas proti Nórsku z 20. 5. 1999, sťažnosť č. 21980/93, Andreescu proti Rumunsku z 8. 6. 2010, body 94 – 96
súvisiace právne predpisy	zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	žaloba ochrana osobnosti občianske súdne konanie rozhodnutie-odôvodnenie

Uznesenie:

spisová značka	III. ÚS 256/2017
populárny názov	Povaha disciplinárneho trestu pre odsúdeného v rámci výkonu trestu odňatia slobody
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	11.04.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 50 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 50 ods. 3 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1

	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 3
analytická právna veta	Ústav na výkon trestu odňatia slobody pri ukladaní disciplinárneho trestu odsúdenému nerozhoduje ako správny orgán (s výnimkou prípadu podľa § 97n ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z., ak má konanie odsúdeného znaky priestupku). Disciplinárne trestanie odsúdených v rámci výkonu trestu odňatia slobody má totiž ideový a aj normatívny základ v trestnej oblasti a je len pokračovaním výkonu trestnej politiky štátu voči páchatelom trestných činov, ktorá sa formalizovane prejavuje počnúc prípravným konaním, pokračujúc konaním pred súdom, prijatím právoplatného rozsudku o vine a treste, ktorý sa v prípade trestu odňatia slobody vykonáva za zákonom ustanovených podmienok v určených zariadeniach.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ sa žalobou podanou krajskému súdu domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov z 2. januára 2015 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím z 5. decembra 2014, ktorým bol sťažovateľovi uložený disciplinárny trest – celodenné umiestnenie do uzavretého oddielu na dobu 10 dní. Krajský súd napadnutým uznesením podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) konanie o podanej žalobe zastavil s odôvodnením, že nemá právomoc preskúmať žalobou napadnuté rozhodnutia. Ďalej rozhodol, že po právoplatnosti rozhodnutia bude vec postúpená Krajskej prokuratúre v Trnave. Zároveň nepriznal trovy konania žiadnemu účastníkovi. Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu odvolanie. Taktiež žiadal aj o rozšírenie petitu žaloby. O odvolaní podanom proti predmetnému uzneseniu krajského súdu rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že zmenu žaloby nepripustil a odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdil.
z odôvodnenia	V úvode odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd poukázal na relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (pretože s poukazom na § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval najvyšší súd ako súd odvolací v konaní podľa predpisov účinných do 30. júna 2016, teda podľa Občianskeho súdneho poriadku) a po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k odvolaním napadnutému uzneseniu krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle § 219 ods. 2 OSP skonštatoval, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu [zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 475/2005 Z. z.“), zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov], ktoré vytvárali podľa názoru najvyššieho súdu dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku o zastavení konania, pretože aj najvyšší súd ako súd odvolací dospel k záveru, že rozhodnutie napadnuté žalobou sťažovateľa nemôže byť predmetom preskúmania súdom podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktoré bolo podkladom pre právny záver o zastavení konania, považuje za náležité, logické a predovšetkým plne korešpondujúce podstate a účelu aplikovanej právnej úpravy. Ústav na výkon trestu odňatia slobody pri ukladaní disciplinárneho trestu odsúdenému nerozhoduje ako správny orgán (s výnimkou prípadu podľa § 97n ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z., ak má konanie odsúdeného znaky priestupku). Disciplinárne trestanie odsúdených v rámci výkonu trestu odňatia slobody má totiž ideový a aj normatívny základ v trestnej oblasti a je len pokračovaním výkonu trestnej politiky štátu voči páchatelom trestných činov, ktorá sa formalizovane prejavuje počnúc prípravným konaním, pokračujúc konaním pred súdom, prijatím právoplatného rozsudku o vine a treste, ktorý sa v prípade trestu odňatia slobody vykonáva za zákonom ustanovených podmienok v určených zariadeniach. Podradenie disciplinárneho trestania odsúdených v rámci výkonu trestu odňatia slobody pod správne právo a jeho následné preskúmanie správnymi súdmi by z dogmatického hľadiska znamenalo nesprávnu unifikáciu

	dvoch dichotomických právnych odvetví s odlišnými právnymi zásadami a odlišným spoločenským účelom. Ústavný súd navyše poznamenáva, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nielenže korešponduje uvedenej právnej dogmatike, ale má jasný základ aj v platnom a účinnom práve, keďže podľa ustanovenia § 97n ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. okrem stanovenej výnimky rozhodnutie o uložení disciplinárnej odmeny a rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu nie je preskúmateľné súdom. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	ÚS SR: III. ÚS 631/2015, III. ÚS 715/2016
súvisiace právne predpisy	zákon č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	právomoc-právomoc všeobecného súdu výkon trestu správne súdnictvo-rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov

spisová značka	III. ÚS 261/2017
populárny názov	Posúdenie duševnej svedeckej spôsobilosti
súdca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	19.04.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Charta základných práv Európskej únie čl. 8 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 8 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 22 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Charta základných práv Európskej únie čl. 7 Charta základných práv Európskej únie čl. 8 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 8 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 19 ods. 3 Charta základných práv Európskej únie čl. 8 ods. 3
analytická právna veta	Ak je komplexná a dôveryhodná svedecká výpoveď sťažovateľa ako priameho svedka nevyhnutná pre objektívne ustálenie relevantných skutkových okolností, treba považovať posúdenie duševnej svedeckej spôsobilosti prostredníctvom znalca ako primerané.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ má postavenie svedka – poškodeného v trestnom konaní vedenom Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Humenné (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) pre trestný čin ublíženia na zdraví. Sťažovateľ orgánom činným v trestnom konaní predložil kamerový záznam o priebehu vyšetrovaného skutku. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo na základe sťažnosti obvineného prokurátorom Okresnej prokuratúry Humenné zrušené, keďže podľa názoru dozor vykonávajúceho prokurátora bolo „<i>potrebné znalecky skúmať predložený kamerový záznam, či nebol sťažovateľom upravovaný</i>“. Následne v rámci vedeného trestného konania bola pribratá pre účely vypracovania znaleckého posudku znalecká organizácia, ktorá mala zodpovedať otázky týkajúce sa duševného stavu sťažovateľa. Sťažovateľ sa však znaleckému skúmaniu odmietol podrobiť. Návrhom z 26. januára 2017 policajt okresného riaditeľstva požiadal sudcu pre prípravné konanie o vydanie príkazu na skúmanie duševného stavu sťažovateľa v zmysle ustanovení § 150 Trestného poriadku. Sudca vydal predmetný príkaz 3. februára 2017. Sťažovateľ je toho názoru, že vydaným príkazom boli porušené jeho označené základné práva zaručené ústavou a chartou a tiež práva zaručené dohovorom.

z odôvodnenia	Z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti vydaného príkazu a jeho konformnosti s príslušnými článkami charty a dohovoru bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či bol zásah do sťažovateľových práv nariadený v súlade so zákonom, sledoval legitímny cieľ a bol primeraný. Okresný súd ako okolnosti zakladajúce podľa jeho názoru vážne pochybnosti o znížení schopnosti sťažovateľa ako svedka správne vnímať a správne vypovedať prezentuje niekoľko faktov. Sú to jednak lekárske dokumenty (lekárske správy a znalecký posudok) produkované na základe iniciatívy samotného sťažovateľa (za participácie jeho splnomocneného zástupcu), následne predložené orgánom činným v trestnom konaní, ktoré majú vypovedať o nepriaznivom zdravotnom stave sťažovateľa, ktorý má mať charakter „psychickej ujmy na zdraví“ spôsobenej práve následkom vyšetrovaného trestného činu. Ďalej ide o súdom prezentované skutočnosti o obštruktívnom prístupe sťažovateľa k nariadenému znaleckému dokazovaniu, ktorého cieľom má byť náležité objasnenie relevantných skutkových okolností, a to objektivizácia následku – sťažovateľovi spôsobenej zdravotnej ujmy predstavujúcej obligatórny znak skutkovej podstaty jedného z vyšetrovaných trestných činov [ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona]. Ústavný súd je toho názoru, že už samotné lekárske podklady prezentujúce vážnejšiu poruchu zdravia sťažovateľa psychiatrického charakteru možno vnímať ako okolnosť signalizujúcu vážne pochybnosti o svedeckej spôsobilosti sťažovateľa. Možno teda konštatovať, že vydaný príkaz mal oporu v zákonných ustanoveniach a nimi stanovené podmienky boli splnené. Skutočnosť, že bol vydaný príkaz na základe iniciatívy policajta, a nie prokurátora, je z pohľadu ochrany práva na súkromie irelevantná. V tomto smere bolo podstatné, aby bol zásah nariadený zo strany garanta, ktorý je k ochrane tohto práva povolaný a ktorého rešpektuje ustálená judikatúra ESLP, teda zo strany nezávislej súdnej moci, čo bolo splnené, keďže bol príkaz vydaný sudcom pre prípravné konanie. Ústavný súd konštatuje, že záujem na objasnení trestnej činnosti a spravodlivom potrestaní páchatelia a súčasne záujem na ochrane jednotlivca pred neodôvodneným trestným stíhaním a odsúdením, resp. na ochrane práva podozrivého alebo obvineného na spravodlivý proces pri prejednaní jeho trestnej veci je legitímnym prípadom, keď mohlo dôjsť k obmedzeniu práva na ochranu súkromia sťažovateľa vo vzťahu k informáciám o jeho zdravotnom stave. Relevantné okolnosti, ktoré ústavný súd pri posúdení proporcionality dotknutého zásahu zohľadnil, boli pozícia sťažovateľa vo vyšetrovanom prípade a potenciálne možnosti orgánov činných v trestnom konaní pri zabezpečení dôkazov. Ústavný súd konštatuje, že príkaz na vyšetrenie duševného stavu sťažovateľa bol vydaný na účely objasnenia trestného činu, kde predmetom útoku bol samotný sťažovateľ ako poškodený. Ako už bolo konštatované, v rámci posúdenia zákonných podmienok nariadenia vyšetrenia duševného stavu svedka má sťažovateľ pozíciu priameho a zároveň dôležitého svedka, kde ďalším priamym dôkazom by mal byť spomenutý kamerový záznam. Sťažovateľ práve tento druhý označený dôkaz považuje za šetrnejší prostriedok, ktorý mohol byť v rámci vyšetrovania využitý na preskúmanie dôveryhodnosti jeho svedeckej výpovede. Ústavný súd sa s týmto názorom sťažovateľa nemôže stotožniť a je toho názoru, že je síce tento dôkaz ako prostriedok šetrnejší, o priebehu skutku a s ním spojených faktoroch však nemôže poskytnúť komplexný obraz (napr. motív páchatelia a pod.), a teda nemá predpoklady na dosiahnutie sledovaného cieľa. Keďže komplexná a dôveryhodná svedecká výpoveď sťažovateľa ako priameho svedka je nevyhnutná pre objektívne ustálenie relevantných skutkových okolností, javí sa posúdenie duševnej svedeckej spôsobilosti sťažovateľa prostredníctvom znalca ako primerané. Ústavnému súdu neprekáča ani skutočnosť, že prostredníctvom vydaného príkazu sudca pribratej znaleckej organizácii uložil tiež povinnosť kvalifikovať zdravotnú (psychickú) ujmu, ktorá mala byť sťažovateľovi spôsobená vyšetrovaným skutkom. V danom prípade na účely náležitého objasnenia relevantných skutkových okolností, konkrétne na účely objektivizácie následku (sťažovateľovi spôsobenej ujmy na zdraví, predstavujúcej obligatórny znak

	skutkovej podstaty jedného z vyšetrovaných trestných činov), bolo vydanie uznesenia o pribratí znalca orgánom činným v trestnom konaní (policajtom) úplne regulárnym postupom a nemožno si ho zamieňať a stotožňovať, tak ako to chybne prezentuje sťažovateľ vo svojej sťažnosti, s vyšetrením duševného stavu svedka z dôvodu posúdenia jeho duševnej svedeckej spôsobilosti. Pokiaľ je zákonnými ustanoveniami k pribratiu znalca na účely posúdenia ujmy na zdraví zmocnený orgán činný v trestnom konaní, o to väčšia ochrana bude poskytnutá právam sťažovateľa zo strany nezávislej súdnej moci (sudcu pre prípravné konanie). Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	príkaz legitimita sudca-viazanosť zákonom prípravné konanie svedok-výsluch svedka duševná porucha/choroba-skúmanie duševného stavu poškodený legalita trestné konanie-trestný poriadok

Nález - priet'ahy:

spisová značka	III. ÚS 646/2016
populárny názov	Extrémne priet'ahy
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	11.04.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Nie je ústavnoprávne akceptovateľné, ak súdne konanie nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 20 rokoch od jeho začatia, na tom nemení nič ani skutočnosť, že namietané konanie bolo dvakrát prerušené.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka je od 6. júna 1996 v postavení žalobkyne účastníčkou konania o ochranu vlastníckeho práva vedeného na okresnom súde. Napriek odstupe času, ktorý ubehol od podania návrhu, do dnešného dňa nebolo konanie riadne skončené.
z odôvodnenia	Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci. 1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd už vyslovil (nález č. k. IV. ÚS 26/2012-28 z 1. marca 2012 vo veci žalovaného v namietanom konaní), že vzhľadom na predmet namietaného konania, ktorým je rozhodovanie o návrhu na ochranu vlastníckeho práva, vec s poukazom na dostatok stabilizovanej judikatúry všeobecných súdov nemožno považovať za právne zložitú. Ústavný súd pripúšťa istú mieru faktickej zložitosti, ktorá vyplýva z potreby vykonania znaleckého dokazovania, avšak vzhľadom na to, že znalecké dokazovanie bolo okresným súdom po prvýkrát nariadené až 30. decembra 2011,

	nemohla mať táto skutočnosť podľa názoru ústavného súdu vplyv na doterajšiu dĺžku namietaného konania. 2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietahov v namietanom konaní, bolo správanie sťažovateľky, ktorá v namietanom konaní vystupuje na strane žalobkyne. Okresný súd vo svojom vyjadrení zo 14. novembra 2016 neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mali byť pripísané na ťarchu sťažovateľky (podávanie procesných návrhov za také nemožno považovať), a nezistil ich ani ústavný súd. 3. Pri hodnotení ďalšieho kritéria – samotného postupu okresného súdu v posudzovanom konaní, ústavný súd po stotožnení sa so závermi obsiahnutými v náleze sp. zn. IV. ÚS 26/2012 z 1. marca 2012 konštatoval najmä tri dlhodobé obdobia jeho nečinnosti: - od 12. septembra 1996 (ohliadka na mieste samom) do 21. júna 2004 (nariadenie termínu pojednávania), - od 19. októbra 2004 (úkon súvisiaci s úhradou trov za ohliadku) do 29. marca 2007 (žiadosť o zapožičanie spisu Obvodného úradu Žilina) a - od 15. februára 2008 (pojednávanie odročené z dôvodu zváženého nariadenia znaleckého dokazovania) do 4. februára 2009 (vyžiadanie spisu správy katastra). V tom čase predstavovala nečinnosť okresného súdu viac ako 11 rokov. Od roku 2012 do podania sťažnosti sťažovateľky v roku 2016 okresný súd vykonával znalecké dokazovanie. Bolo však vykonávané málo efektívne (napríklad okresný súd ustanovoval znalcov, následne ich zbavoval povinnosti vypracovať posudok, predlžoval im lehotu na vypracovanie, nariadil doplnenie dopĺňajúceho znaleckého posudku). V roku 2016, teda po 20 rokoch od podania žaloby, okresný súd meritórne rozhodol tak, že žalobu sťažovateľky zamietol. Po odvolaní sťažovateľky sa vec od 31. augusta 2016 nachádza na krajskom súde. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 398/1996 porušené bolo.</u> <u>Sťažovateľke priznal finančné zadostučinenie v sume 13 000 eur a náhradu trov konania.</u>
použitá odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	prietahy v konaní-extrémne vlastníctvo-úprava vlastníckych vzťahov

spisová značka	III. ÚS 8/2017
populárny názov	Extrémne prietahy
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	25.04.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Nielen nečinnosť, ale aj nesprávna, nesústredená a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou (dohovorom) zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ na neho obrátil s návrhom, aby o jeho veci rozhodol.
skutkový stav a základné fakty	V napadnutom konaní vedenom pred okresným súdom, je sťažovateľka v procesnej pozícii žalobcu „o zrušenie a vysporiadanie podielového spoluvlastníctva“. Žaloba bola podaná na okresnom súde 30. októbra 2000,

	napadnuté konanie teda trvá takmer 16 rokov a okresný súd doteraz nevydal rozhodnutie vo veci samej.
z odôvodnenia	Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky. 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že po právnej stránke ide o návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, ktoré patrí k štandardnej rozhodovacej činnosti súdov. Čo sa týka skutkovej stránky, ústavný súd konštatuje, že možno pripustiť istú mieru skutkovej zložitosti veci vyplývajúcu z väčšieho počtu účastníkov na strane žalovaných, ako aj z nutnosti vykonať znalecké dokazovanie. 2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľky ako účastníka tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že nezistil závažné okolnosti na strane sťažovateľky, ktoré by relevantne prispeli k doterajšej dĺžke napadnutého konania. Argumenty okresného súdu týkajúce sa oneskoreného zaplatenia súdneho poplatku zo strany sťažovateľky a jej neospravedlnenej neúčasti na pojednávaní 11. decembra 2007 sú nedôvodné a v tomto smere sa ústavný súd stotožňuje so stanoviskom sťažovateľky. Sťažovateľka sa nedostavila iba na pojednávanie nariadené na 17. január 2008 a svoju neprítomnosť vopred ospravedlnila. Ďalšie pojednávanie, na ktorom sa sťažovateľka už zúčastnila, bolo nariadené na 13. marec 2008, pričom uvedený časový posun necelých dvoch mesiacov je zanedbateľný oproti celkovej dĺžke napadnutého konania a niektorým časovým úsekom medzi úkonmi okresného súdu. 3. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných priet'ahov v doterajšom priebehu konania a zistil, že z chronologického prehľadu jednotlivých úkonov súdu a z predloženého súdneho spisu vyplýva, že okresný súd bol v napadnutom konaní nečinný v období od 5. marca 2001 do 16. apríla 2002, od 2. septembra 2003 do 10. marca 2004, od 30. apríla 2004 do 5. januára 2005, od 2. apríla 2009 do 15. februára 2010 a od 27. mája 2010 do 15. marca 2013. Na základe uvedených skutočností predstavuje celková doba nečinnosti okresného súdu približne 5 rokov a 11 mesiacov. Zároveň ústavný súd poukazuje aj na obdobie vypracovávania znaleckého posudku, keď bol súdny spis doručený znaleckej organizácii v auguste 2013, avšak znalecký posudok bol predložený okresnému súdu až 13. februára 2014, hoci v uznesení o nariadení znaleckého dokazovania bola stanovená lehota 30 dní na vypracovanie znaleckého posudku. Znalecká organizácia požiadala o predĺženie termínu na vypracovanie znaleckého posudku až podaním zo 6. decembra 2013. Až potom, ako znalecký posudok nebol predložený ani v predĺženom termíne, okresný súd urgoval zaslanie spisu spolu so znaleckým posudkom. Do žiadosti znaleckej organizácie o predĺženie termínu však okresný súd nijako nereagoval, hoci bola viacnásobne prekročená lehota na vypracovanie znaleckého posudku. Aj v tomto štádiu konania je zrejмый laxný prístup okresného súdu. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 176/2000 porušené boli.</u> <u>Okresnému súdu Bratislava I prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 176/2000 konal bez zbytočných priet'ahov.</u> <u>Sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 2 200 eur a náhradu trov konania.</u>
použité odkazy na	

relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	spoluvlastníctvo-vyporiadanie prieťahy v konaní spoluvlastníctvo-podielové

spisová značka	III. ÚS 12/2017
populárny názov	Opakované prieťahy
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	19.04.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Nielen nečinnosť, ale aj neefektívna (nesústredená) činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol.
skutkový stav a základné fakty	Ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 132/2012 z 26. júna 2012 rozhodol, že práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote boli postupom okresného súdu v napadnutom konaní porušené, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov a priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € a úhradu trov konania. Ku dňu podania druhej sťažnosti ústavnému súdu napriek uvedenému nebolo konanie v jej právnej veci právoplatne skončené ani po viac ako 10 rokoch od jeho začatia.
z odôvodnenia	Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania v etape po právoplatnosti nálezov sp. zn. III. ÚS 132/2012 z 26. júna 2012 nebola závislá od právnej ani skutkovej zložitosti veci. Určitá miera skutkovej zložitosti vyplývajúca z nutnosti nariadenia znaleckého dokazovania a zabezpečenia archívnych listinných dôkazov nemôže ospravedlniť skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo dosiaľ ani po viac ako 10 rokoch od jeho začatia právoplatne skončené. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúvanom konaní, ústavný súd, posudzujúc preskúvanú časť napadnutého konania, nezistil, že by sťažovateľka prispela k predĺženiu preskúvaného konania, teda že by sa v dôsledku jej konania, resp. nekonania došlo k vzniku zbytočných prieťahov. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd nepovažoval za potrebné osobitne vyhodnocovať priebeh postupu a jednotlivé procesné úkony vykonané okresným súdom, pretože z ústavnoprávneho hľadiska nie je akceptovateľné, aby napadnuté konanie nebolo ani po viac ako 10 rokoch od jeho začatia právoplatne skončené napriek tomu, že ústavný súd už svojím nálezom sp. zn. III. ÚS 132/2012 z 26. júna 2013 vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prieťahov

	a sťažovateľke priznal aj finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € a úhradu trov konania. Napriek uvedenému ústavný súd v zhode s názorom vysloveným predsedom okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti konštatuje, že k vzniku pried'ahov v konaní prispeli viaceré zmeny v osobe zákonného sudcu a najmä neefektívny a nedôsledný postup okresného súdu pri nariad'ovaní znaleckého dokazovania, za ktorý v zmysle štandardnej judikatúry nesie vo veci konajúci príslušný súd plnú zodpovednosť. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných pried'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 34 C 9/2006 v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 132/2012 z 26. júna 2012 porušené boli. Sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie v sume 1 500 eur a náhradu trov konania.</u>
použitó odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
kľúčové slová	nehnutel'nosť-cena nehnuteľností zmluva-kúpna zmluva

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.